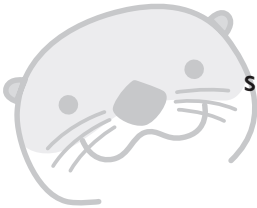

รักหรือตายนายเลือกเอา

生存进度条

4

ปุ๋ย๋เซี่ยฉี

เจียน

shouyurei/สึมินเบี่ย

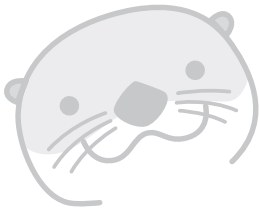
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

การประชุมประจำปีขององค์กรความรุนแรงทางกฎหมายกำลังจะเกิดขึ้น และผู้นำขององค์กร 'เมีย' อย่างเหลียนจวินก็จำเป็นต้องเข้าร่วมการประชุมในครั้ง นี้ เนื่องจากพันธมิตร์ทั้งสี่กำลังก่อร่างสร้างตัว และองค์กรเมียก็ไม่สามารถแสดงจุดอ่อนใดๆ ให้โลกภายนอกเห็นได้ ทว่าเหลียนจวินจำเป็นต้องเข้ารับการรักษาดัวโดยด่วน เขาจึงต้องยกหน้าที่ให้กับสื่อจิ้นในฐานะรองหัวหน้าของเมีย สื่อจิ้นจำเป็นต้องแบกภาระทั้งหมดแทนเหลียนจวิน

เหลียนจวินจะรักษาตนเองจนหายดีได้หรือไม่ แถบค่าความตายจะหายไปหรือเปล่า และจุดจบของเรื่องนี้จะลงเอยอย่างไร เชิญหาคำตอบกันได้ในหน้าถัดไปเลยล่ะ

ด้วยรัก

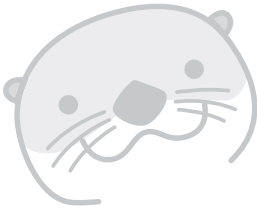

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- ความรุนแรงในครอบครัว
- การฆ่าตัวตาย
- การทำร้ายร่างกาย
- ปัญหาด้านจิตใจ

ทดลองอ่าน

บ่อนไฟนกกะรอก

เรือกำลัจะแล่นออกจากท่า กว้าหกยีนอยู่บนท่าเรือ พลงโบกมือให้ทุกคน และตะโกนเสียงดังลั่น “ฉันจะดูแลนายน้อยเป็นอย่างดี จะส่งข่าวบอกนายทุกวัน ไม่ต้องกังวลนะ!”

ลือจิ้นที่ยืนอยู่ตรงหัวเรือเองก็โบกมือกลับไป ก่อนจะตะโกนเรียกกว้าห่า กว้าห่าเข้าใจทันที เขาส่งสัญญาณไปที่ห้องกับตันเรือ

เรือลำใหญ่เคลื่อนที่ช้า ๆ ออกจากท่าเรือด้วยความเร็วคงที่ ลือจิ้นทอดสายตามองไปยังทิศทางที่เรือล่องห่างออกมา จนกระทั่งแทบมองไม่เห็นเกาะตรงหน้าอีก เขาจึงได้ละสายตากลับมา

กว้าห่าหนึ่งและคนอื่นซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเฝ้ามองลือจิ้นเงียบ ๆ

“เตรียมตัวประชุม ไปรวมตัวกันที่ห้องประชุมใหญ่” ลือจิ้นดึงอารมณ์กลับมา ก่อนจะเอ่ยปากประกาศ

ทุกคนตอบรับคำสั่งแล้วค่อย ๆ เดินมุ่งหน้าไปที่ห้องประชุมเพื่อเตรียมตัวสำหรับการประชุม

เพยอวี้จิ้งรองจนกระทั่งคนอื่นเดินออกไปจนหมด ค่อยก้าวเข้ามาขวางหน้า ลือจิ้นเอาไว้ด้วยใบหน้าที่ขมวดคิ้วแน่นเป็นปม

“มีอะไรเธอ” ลือจิ้นถามอย่างแปลกใจ

“ฉันอยากเห็นนายร้องไห้ซึ่มูกโป่งมากกว่า นายที่สงบนิ่งและมั่นคงเหมือนผู้ใหญ่จริงจัง ๆ ซะอีก” เพยอวี้จิ้งพูดพุดพองยิบแฉ่วนตาออกจากกระเป่าเสื้อ สวมมัน

บนหน้าสื่อจีนแล้วใช้ปลายนิ้วดันขึ้นพื้นปลายจมูก “ถ้าไม่ยากให้ใครเห็นสีหน้าชัดๆ นายใช้สิ่งที่ช่วยพรางสายตาของทุกคนได้นะ เลนส์จะสะท้อนแสงและปกปิดส่วนหนึ่งของคิ้วและดวงตา คนอื่นจะมองไม่เห็นอารมณ์ของนาย”

แว่นกระจกแบนกรอบทองบางๆ มีน้ำหนักเล็กน้อยตรงสันจมูก สื่อจีนไม่เคยสวมแว่นมาก่อนเลยรู้สึกอึดอัดแปลกๆ

“ถ้าอยากแต่งเป็นหนูเพื่อหลอกกินเสือเมื่อไหร่ ก็สามารถสวมแว่นพิเศษนี้ได้ทุกเมื่อ” เพียววีจิงพูดจบก็หยิบเอาแว่นอีกอันออกมายัดใส่มือของสื่อจีน เป็นแว่นตาธรรมดาที่มีกรอบกลมสีดำล้วน วัสดุทำจากพลาสติกจึงเบามากจนแทบไม่มีน้ำหนัก เห็นได้ชัดว่าเป็นแว่นที่เหมาะสำหรับนักเรียน

“การพูดน้อยมักทำให้ดูแข็งแกร่งและจริงจัง น่าเชื่อถือมากกว่าการพูดมาก ใบหน้าที่ไม่แสดงอารมณ์มักคาดเดาไม่ได้และน่าเชื่อถือมากกว่าการแสดงออกทางสีหน้าอย่างตรงไปตรงมา แม้การทำแบบนี้จะดูไม่มีมารยาทเท่าไร แต่ก็ไม่จำเป็นต้องมีมารยาทมากเกินไปในการไปครั้งนี้”

ประโยคแล้วประโยคเล่า สื่อจีนฟังอีกฝ่ายด้วยสีหน้าซื่อๆ พลังจ้องใบหน้าจริงจังซึ่งกำลังสวมบทบาทสั่งสอนอยู่ จู่ๆ เขาก็ก้าวเท้าถอยหลังไปหนึ่งก้าว เพียววีจิงยื่นมือไปดึงกลับมาก่อนจะถามว่า “ถอยทำไม ตั้งใจฟังสิ”

“พื้หน้ากลัวระมัด” สื่อจีนแสดงสีหน้าโมโหโดยไม่เก็บอารมณ์ “กับแค่แว่นตา แต่พี่กลับพูดอะไรออกมาได้มากมายขนาดนี้ คุยกับคนแบบพี่เนี่ย รู้สึกว่าสามารถตกหลุมพรางได้ทุกเมื่อเลย”

เพียววีจิงเลิกคิ้วมองสื่อจีนแล้วพูดว่า “จงงงทำตัวเป็นเด็กเอาแต่ใจแบบนี้มันความสามารถพิเศษของนายสินะ อยากให้ฉันโมโหแล้วทะเลาะกันเพื่อระบายอารมณ์เหรอ เลิกคิดได้เลย ฉันไม่ใช่น้องสาม ถ้าอยากระบายมันออกมาจริงๆ ฉันเอาโหลให้ยืมซบร่องให้ได้นะ”

สื่อจีน “...”

“ถ้าอยากทำตัวเหมือนเด็กเอาแต่ใจก็แสดงออกมาตรงๆ เลย ไม่ต้องทำหน้าบึ้งแบบนั้น พี่ชายคนนี้จะไม่หัวเราะหรอก” เพียววีจิงยกมือขึ้นลูบหน้าผากก่อนจะโบกมือไปด้านในเรือ “จะร่องให้หรือไม่ร่อง ถ้าร่องฉันจะพาไปเสริมหน้าหัวหอม คนอื่นถามก็บอกว่าจะจู้จู้หน่อยก็อยากกินบะหมี่หอมหัวใหญ่ชิ้นมา”

หลิวจิวเจิงที่ยืนเงียบอยู่ข้างๆ มานาน รีบแย้งขึ้นมาทันทีว่า “พี่รอง ฉันไม่ชอบกินหัวหอม อย่าใช้ฉันเพื่อรังแกเสี่ยวจิ้นลิ”

ใช่? รังแก?

เพียววี่จิ่งกำลังจะโมโหน้องชายทั้งสองคนของเขาแล้วจริงๆ คนหนึ่งก็มีนตลอดเวลา อีกคนก็ซื่อบ้อเหลือทน ช่วยไม่ได้ จุดไม่ขึ้นอย่างแท้จริง “ไปเถอะ มัวแต่มายืนตากลมกันอยู่ได้”

เสี่ยวจิ้นถูกอีกฝ่ายลากไปอย่างงุนงง ผ่านไปสักพักเขาถึงคิดขึ้นมาได้ จึงสะกิดเรียกเสี่ยวสือในใจ พลังขมวดคิ้วแน่นและคิดทบทวนตัวเอง “ฉันแค่ต้องการยิวโมโหเพียววี่จิ่งเฉยๆ...ทำไมกลายเป็นว่าฉันงเองทำตัวเป็นเด็กเอาแต่ใจล่ะ”

เสี่ยวสือตอบ “แน่นอนว่าไม่ใช่! จิ้นจิ้นจะทำแบบนั้นกับเพียววี่จิ่งทำไมกัน เขาเป็นคนใจร้าย นายจะไปอแงกับเขาทำไม มาอแงกับฉันสิ ปะป้ารักนายจะตายไป...”

เสี่ยวจิ้น “...ชอบใจมาก แต่ไม่ต้อง”

เขารวบรวมความคิดและเหลือบมองเพียววี่จิ่งซึ่งดูน่าเชื่อถือและเคร่งขรึมที่กำลังเดินอยู่ข้างหน้า กับหลิวจิวเจิงที่เดินอยู่ข้างๆ ในใจพลันก็รู้สึกอึดอัดเล็กน้อยระคนอ่อนใจ อารมณ์ทั้งหมดตึงกันไปมาและทะเลในหัวของเขา เขาเอียงศีรษะแล้วถอนหายใจเบาๆ จากนั้นก็ตั้งมือกลับด้วยความพยายามเล็กน้อย ก่อนจะพูดว่า “ฉันไม่ไปห้องครัว ไกลถึงเวลาเริ่มประชุมแล้ว”

เพียววี่จิ่งและหลิวจิวเจิงต่างก็หยุดนิ่งมองมา

“...ประชุมเสร็จแล้วค่อยไปห้องครัว วันนี้ถ้าทุกคนได้กินอาหารดี ๆ คงจะอารมณ์ดีขึ้นมา” เขาพูดไปกลางถอดแวนที่เพียววี่จิ่งให้แล้วยัดใส่กระเป่าก่อนจะโบกมือให้พวกเขาแล้วเดินไปที่ห้องประชุม

เพียววี่จิ่งมองอีกฝ่ายเดินไป สีหน้าของหลิวจิวเจิงค่อยๆ หนึ่งลงแล้วพูดอย่างจริงจัง “พี่รอง ฉันกินบะหมี่หัวหอมได้นะ ถ้าเสี่ยวจิ้นต้องการ”

“เขาต้องการแน่นอน” เพียววี่จิ่งดึงสายตากลับมาก่อนจะพับแขนเสื้อขึ้น “ไปเถอะ เตรียมหัวหอมกัน”

สื่อจิ้นใช้เวลากว่าครึ่งชั่วโมงในการประชุมกับพวกกว้าหนึ่ง หลังจากเตรียมเรื่องเล็กน้อย เบื้องต้นแล้ว เขาก็ออกจากห้องประชุม ลังเลอยู่ครู่หนึ่งค่อยเดินไปที่ห้องครัว

ภายในห้องครัว เฟยอวี่จิ่งและหลี่จิวเจิงรออยู่ก่อนแล้ว คนหนึ่งกำลังนวดแป้งอย่างขะมักเขม้น ส่วนอีกคนยืนให้กำลังใจอยู่ บรรยากาศดูเป็นไปอย่างกลมเกลียว เมื่อเห็นว่าสื่อจิ้นเข้ามา เฟยอวี่จิ่งจึงชี้ไปที่หัวหอมสลิปกว่าหัวที่กองอยู่อีกด้าน “หันชะลิ”

สื่อจิ้นเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะเดินไปที่เคียง หยิบมัดกับหอมใหญ่ แต่ก็ยังไม่ขยับมือ

เขารู้สึกเหมือนแพ้ให้กับเฟยอวี่จิ่งเต็มๆ อีกฝ่ายเป็นคนที่สนใจเรื่องผลประโยชน์เป็นหลักโดยไม่ใส่ใจเรื่องอื่นแท้ๆ ทำไมจู่ๆ ก็กลายเป็นคนที่ดูเข้าอกเข้าใจคนอื่นเสียอย่างนั้นล่ะ ใครจะไปอยากgrabความใจดีที่น่าอึดอัดแบบนี้กัน...

“เถียงอะไรกับตัวเองอีกแล้วล่ะ ให้ฉันหันให้ดูสักครั้งก่อนไหม” เฟยอวี่จิ่งเดินมาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ เขาหยิบหัวหอมขึ้นมาหมุนในมือ

สื่อจิ้นไม่รีรอรีบถอยหลบอีกฝ่ายทันที พลางยื่นมัดในมือตัวเองให้แล้วพูดว่า “ฉันก็ลองหันดูหน่อย”

เฟยอวี่จิ่งชำเลืองมองสื่อจิ้น เขายืนอยู่หน้าเคียงค่อยๆ ละเมียดหันหัวหอมเป็นลูกเต๋าอย่างรวดเร็วและชำนาญ กลิ่นของหัวหอมค่อยๆ ฟุ้งกระจายขึ้นในอากาศ เบ้าตาของเฟยอวี่จิ่งเปลี่ยนเป็นสีแดงอย่างรวดเร็วและน้ำตาก็ไหลออกมา แต่สีหน้าของเขายังคงเย็นชาเหมือนปกติ หลังจากหันเรียบร้อยแล้วเขาก็วางมีดลงล้างไม้ล้างมือ หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดดวงตาแล้วกลับมาเป็นปกติ ก่อนพูดว่า “หันให้ดูแล้ว ตอนนี้นั้ตานาย”

สื่อจิ้น “...” รู้สึกพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง มีคนทำหน้าที่ไปร้องไห้ไปด้วยเธอ

เขารู้สึกแปลกใจมาก ขณะที่กำลังเตรียมจะยื่นมือไปจับมัดเพื่อรับการลงโทษด้วยหัวหอม จู่ๆ หลี่จิวเจิงก็วิ่งพรวดเข้ามา แทรกตัวดันเฟยอวี่จิ่งออก หยิบมัดขึ้นมาพร้อมหัวหอมหัวหนึ่ง จากนั้นไม่นาน น้ำตาของเขาก็ค่อยๆ รินไหลออกมาช้าๆ แม้แต่น้ำมูกก็ไหลออกมาด้วย

สื่อจิ้นยื่นมองอีกฝ่ายอย่างเหม่อลอย ยื่นมือไปดึงตัวของเขา “พี่ห้า พี่ทำอะไรนะ”

“เสียวจิ้น ดูลิ การหันหัวหอมก็แค่นี้เอง ไม่มีอะไรน่าห่วงเลยสักนิด” หลี่จิวเจิงจับมือของสื่อจิ้นออก เขาสูดน้ำมูกไปพลงขมวดคิ้วไปด้วย สภาพตอนนี้ดูไม่จัดเลยทีเดียวนะ

สื่อจิ้นมองอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกวูบไหวเล็กน้อย เห็นชัดๆ ว่าเขายังไม่ทันได้หันหัวหอมเลย แต่ดวงตากลับร้อนผ่าวขึ้นมาเสียอย่างนั้น เขาเอียงศีรษะและหายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับอารมณ์ ก่อนจะก้าวไปข้างหน้า หยิบมิดในมือของหลี่จิวเจิงมา พูดว่า “พวกพี่หันไม่สวยเลย แบบนี้สิ้นเปลืองวัตถุดิบเปล่าๆ มาเดี่ยวจิ้นทำเอง พวกพี่กินหัวหอมทอดกันใหม่ ฉันทจะทอดสักหน่อย” พูดจบสื่อจิ้นก็หยิบหัวหอมขึ้นมาแล้วกรีดมิดลงไป

ฉิบ

ใบมีดหันผ่านหัวหอมจนล้มผัสกับเขียง ก่อนที่เขาจะทันหันแยกส่วนหัวหอมออกจนหมด น้ำตาก็ไหลออกมาอย่างควบคุมไม่ได้

เป็นเวลาเดือนกว่าแล้วตั้งแต่เหลียนจวินเริ่มเข้ารับการรักษาอย่างจริงจัง ตอนนั้นเขาไม่ได้ร้องไห้ออกมา เหลียนจวินทรมาณมากจนกินข้าวไม่ได้ ร่างกายผ่ายผอมลงเรื่อยๆ กระนั้นเขาก็ยังไม่เคยร้องไห้ออกมา เพราะการประชุมประจำปีกำลังจะเริ่มขึ้น เขาเป็นรองหัวหน้าของเมี่ย หากเขาทำตัวอ่อนแอไปด้วย คนอื่นๆ จะเป็นอย่างไร หากเขาไม่สงบนิ่งกว่าใครๆ และเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ว่าเหลียนจวินจะดีขึ้นในที่สุด คนอื่นๆ จะมั่นใจและจดจ่อกับการทำงานได้อย่างไร

ทันใดนั้นเขาก็เข้าใจทันทีว่าทำไมเหลียนจวินถึงไม่ยอมรักษาในตอนแรก เหตุผลก็คือเขาไม่ต้องการแสดงความอ่อนแอให้โลกภายนอกได้เห็น คนที่เป็นหัวหน้าดูตั้งกระดุกหลังของทุกคน แล้วจะมีจุดอ่อนได้อย่างไร

“เสบตามากเลย ไม่แปลกใจเลยที่พี่สามจะมีสภาพน่าเกลียดขนาดนั้น ตอนหัน...” สื่อจิ้นพูดแล้วจู้ๆ การมองเห็นของเขาก็ค่อยๆ พร่ามัวไปหมดจนมองไม่เห็นสิ่งที่หันอยู่ในมือ ความอัดอั้นที่คับแน่นอยู่ในอกตลอดช่วงเวลานี้เดือนกว่าที่ผ่านมามีค่อยๆ พรั่งพรูออกมาอย่างรวดเร็ว เขาอยากอดกลั้นมันเอาไว้ แต่เมื่อเขาเปิดปากจะพูดออกมาก็ทันทันไม่ไหวเสียแล้ว คนที่นอนอยู่บนเตียงของ

โรงพยาบาลในเวลานี้คือคนที่เขารัก เขาจะสงบและเข้มแข็งได้อย่างไร

เพียววีจิ่งเฝ้ามองไหล่ที่สั่นเทาของสื่อจิ้นด้วยแวตาสงบนิ่ง เขาเอื้อมมือไปหยิบมีดดอก ก่อนจะจับศีรษะอีกฝ่ายกดลงซบลงกับไหล่ตัวเอง “ร้องเถอะ หายใจเข้าลึกๆ ค่อยๆ หายใจด้วย ถ้ายืนสั้นอยู่แบบนี้ คนอื่นมาเห็นจะคิดว่า เหลียนจวินเป็นอะไรไป”

สื่อจิ้นยกมือขึ้นดึงเสื้อของเพียววีจิ่งมาเช็ดน้ำตาและถูจมูกเช็ดน้ำมูก โดยไม่ลังเล

เพียววีจิ่งเอียงศีรษะอย่างอดทน แสร้งทำเป็นไม่รู้รู้สึกถึงสัมผัสที่เหนียวหนึบบนไหล่ของตัวเอง

“พี่รองโคตรซี้โกง” หลี่จิวเจิงบ่นงูบงิบอย่างไม่สบายใจ

เพียววีจิ่งมองใบหน้าที่ซีบือของหลี่จิวเจิงที่เพิ่งหล่นน้ำตาออกมา ก่อนจะขมวดคิ้วแน่นราวกับศีรษะกำลังจะระเบิด

ทำไมเขาไม่เคยสังเกตเลยนะ ว่าน้องชายของเขาพวกนี้ต่างคนต่างซีบือไม่ต่างกัน อยากจะทำตัวไม่สูงส่งกับพวกเขาเหมือนเมื่อก่อนเสียจริง แต่ว่า... เขายกมือขึ้นมาลูบศีรษะของสื่อจิ้น พยายามยกมือขึ้นตบเบาๆ บนแผ่นหลัง

หลังจากร้องไห้ไปยกใหญ่และหลับไปทั้งคืนแล้ว สื่อจิ้นลืมตาตื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกโล่ง เขาเหมือนกับได้เกิดใหม่ สมองของเขาปลอดโปร่งและตื่นตัว ประสาทสัมผัสผ่อนคลาย แสงแดดที่เห็นดูสดใสมีชีวิตชีวากว่าที่เคย

มนุษย์เราจำเป็นต้องกำจัดขยะทางอารมณ์อยู่เสมอ

สื่อจิ้นลุกขึ้นนั่งพลาถอนหายใจเอือกใหญ่ ใบหน้าของหลี่จิวเจิงและเพียววีจิ่งปรากฏขึ้นมาในหัว เขารีบส่ายหัวไปมาสลัดภาพทิ้งก่อนจะเหลือบดูแถบค่าความตายของเหลียนจวิน เมื่อเห็นว่ามันยังหยุดนิ่งอยู่ที่ 500 เช่นเดิม ก็โล่งอกขึ้นมาเปลาะหนึ่ง รวบรวมสติลุกขึ้นยืนแล้วเดินไปที่ห้องน้ำเพื่อล้างหน้าล้างตา

อาการร่วงเหงาหาวนอนหายไปอย่างสิ้นเชิง เขามองตัวเองด้วยดวงตาที่บวมเล็กน้อยในกระจกและกำหมัดแน่น ‘เจ้าชายนิทรา’ ยังคงเฝ้ารอเขาอยู่ที่บ้าน เขาต้องกลับไปอย่างปลอดภัยแล้วจุ่มพิตคนรักให้ตื่นจากความฝัน!

“จิ้นจิ้นสู้ตาย!” เสียวสี่ร้องขึ้นมาอย่างหนักแน่น

สี่จิ้นอดยิ้มออกมาไม่ได้ ความอึดอัดภายในใจจางหายไปหมดสิ้น เขาพูดตอบทันที “โอเค เรามาสู้ไปด้วยกันเถอะ” ในการประชุมครั้งนี้เขาจะไม่ทำให้เมียต้องผิดหวังแน่!

ทุกคนสังเกตเห็นได้อย่างชัดเจนว่าออร่าของสี่จิ้นเปลี่ยนไป แม้ว่าการแสดงออกโดยรวมของเขายังคงมุ่งมั่นและน่าเชื่อถืออย่างที่ฝึกฝนมามากกว่าหนึ่งเดือน แต่ดวงตาก็ดูสดชื่นขึ้นมาก และรู้สึกผ่อนคลายเมื่อพูด ไม่ดูหุดหู่และตึงเครียดเหมือนก่อนหน้านี้

หลังจากสัมผัสจุดนี้ได้ ทุกคนก็มองหน้ากันเงิบ ๆ และถอนหายใจด้วยความโล่งอก สี่จิ้นคนก่อนน่าเชื่อถือและไว้ใจได้ แต่เห็นได้ชัดว่าเขากดดันตัวเองเกินไป ทุกคนกลัวว่าเขาจะรับมือไม่ไหว เมื่อเห็นสี่จิ้นปรับตัวแล้ว ความกังวลของทุกคนก็คลายลงเล็กน้อย

“ขอบคุณทุกคนด้วย ช่วงนี้คงลำบากน่าดูเลย” ตอนกำลังกินอาหารเข้าอยู่ สี่จิ้นเอ่ยคำขอบคุณกับทุกคน

ทุก ๆ คนต่างรีบบอกว่าไม่เป็นอะไร และบรรยากาศบนโต๊ะอาหารก็ผ่อนคลายลงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เห็นแบบนี้สี่จิ้นก็เข้าใจอารมณ์ของคนเป็นหัวหน้าอย่างลึกซึ้ง ว่ามีอิทธิพลต่อบรรยากาศโดยรวมของทีมมากน้อยเพียงใด เขารู้สึกละเอียดใจที่ตัวเองยังไม่โตะพ และเลือกที่จะเลิกสนใจเรื่องนี้ไป แต่ตอนที่ทุกคนกำลังจะกินข้าวเสร็จ เขาก็พูดขึ้นว่า “ดูจากความเร็วของเรือตอนนี้ เราควรจะถึงจุดนัดพบช่วงบ่ายของวันมะรืน ซึ่งเร็วกว่าองค์กรใหญ่อื่น ๆ ถึงสามวัน ฉะนั้นถึงเรื่องนี้ได้เมื่อเช้า และรู้สึกว่าความคิดของตัวเองก่อนหน้านี้ยังอ่อนเกินไป จำเป็นต้องปรับปรุง อีกครึ่งชั่วโมงมาประชุมกันใหม่ที่ห้องประชุม เราจะมาคุยรายละเอียดกันอีกครั้ง” พูดจบก็มองไปที่กัวหนึ่งและกัวสอง “พวกนายสองคนไปกับฉันหน่อย”

กัวหนึ่งและกัวสองพยักหน้าตอบรับ และเดินตามเขาออกไป

ลือจิ้นพากว่าหนึ่งและกว่าสองมาที่ห้องทำงาน หลังจากนั่งลงแล้วก็เข้าประเด็นทันที “การประชุมครั้งนี้ ฉันจะไม่ทำตามแผนที่เหลียนจวินแนะนำ”

กว่าหนึ่งและกว่าสองตกใจก่อนจะหันมองหน้ากัน จากนั้นกว่าหนึ่งก็เอ่ยถามว่า “นายน้อยลือจะทำยังไง”

เมื่อเห็นว่าทั้งสองคนไม่ได้แสดงท่าทีคัดค้านที่เขา ‘ขัดขึ้น’ คำสั่งของเหลียนจวิน ลือจิ้นก็รู้สึกโล่งอกจึงตอบกลับไปอย่างจริงจัง “แผนการของเหลียนจวินในที่แรกก็คือ ทุกคนควรให้ความสำคัญกับความปลอดภัยของฉันทดการติดต่อหรือสร้างความขัดแย้งกับเมิ่งชิงและคนอื่นๆ พยายามอยู่ใกล้กับเจ้าหน้าที่ทางการเท่าที่จะเป็นไปได้ และอย่าอยู่ตัวคนเดียว เมื่อสิ้นสุดการประชุมให้พยายามอยู่กับเจ้าหน้าที่เสมอ...การจัดเตรียมและความคิดเห็นทั้งหมดของฉันทันทีเวลานี้ขึ้นอยู่กับสมมติฐานนี้ แต่เมื่อเข้าฉันคิดเรื่องนี้ใหม่และรู้สึกว่าเป็นอันตรายต่อเมียมาก”

กว่าหนึ่งและกว่าสองมองหน้ากันอีกครั้งแล้วเงียบไป

เมื่อเห็นปฏิกิริยาของพวกเขา ลือจิ้นก็รู้ทันที เขาลูบหน้าผากพลางกระตุกยิ้มแล้วพูดว่า “พวกนายรู้กันอยู่แล้วว่าการทำแบบนี้จะเกิดผลเสียยังไง...ถ้าฉันทำตามข้อตกลงของเหลียนจวิน ความปลอดภัยของฉันทันทีจะเสถียรชั่วคราว แต่สถานการณ์ของเหลียนจวินต้องถูกเปิดเผยแน่ ทุกคนเป็นคนฉลาด การที่เหลียนจวินหายหน้าไปจากการประชุมครั้งนี้ บวกกับการที่ฉันทำตัวระมัดระวังเกินไป ความหมายของเรื่องนี้สามารถคิดออกได้ง่ายๆ โดยรวมแล้วยิ่งฉันทำตัวระแวงระวังในการประชุมนี้มากเท่าไร หลังการประชุม การโจมตีจากพันธมิตรทั้งสี่ก็จะมาเร็วขึ้นและรุนแรงขึ้นเท่านั้น และการมุ่งโจมตีเหลียนจวินเองก็จะมีที่สิ้นสุดเหมือนกัน”

“ไม่ช้าก็เร็วการปะทะก็ต้องเกิดขึ้นอยู่แล้ว นายไม่จำเป็นต้องกังวลมากไปตอนนี้ เป็นช่วงเวลาที่ไม่ธรรมดา ทุกคนต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของนายเป็นอันดับแรก” กว่าสองพูดโหม่ง

“ฉันรู้ว่าการปะทะจะเกิดขึ้นไม่ช้าก็เร็ว แต่จังหวะของการปะทะมีผลกระทบอย่างมากต่อสถานการณ์ ตามแผนเดิมของเหลียนจวิน หลังการประชุมครั้งนี้จบลง พันมิตรทั้งสี่ต้องค่อยๆ ขยายการโจมตีที่มีต่อเมียแน่ เริ่มจากการ

ตรวจสอบไปจนถึงการจู่โจมเต็มกำลัง ด้วยการสับขาหลอกของป่าหูลู่และการเตรียมตัวของเมี่ยวหลังจบการประชุมอย่างน้อยสามเดือน เราจะพร้อมรับแรงปะทะครั้งสุดท้าย ระหว่างช่วงเวลานี้ เหลียนจวินน่าจะขึ้นนำจิ้งหะของความขัดแย้งผ่านความเร็วในการโจมตีของศัตรูอ้อมๆ ได้ ทำให้ตั้งความได้เปรียบได้โดยเด็ดขาด แต่ถ้าผลงานของฉันในการประชุมครั้งนี้แย่มาก จนทำให้พันธมิตรทั้งสี่ฉวยโอกาสนี้รุกโจมตีตั้งแต่แรก ความได้เปรียบของทางเราก็จะหายไป”

สี่จิ้นสงบนิ่งมาก ๆ เขาเลื่อนสายตาสลับไปมาระหว่างกัวหนึ่งกับกัวสอง ก่อนจะพูดต่อ “พวกนายรู้ดีกว่าฉันซะอีกว่าเมี่ยวกับเหลียนจวินต้องการช่วงเวลาสามเดือนที่วุ่นวาย พวกนายเองก็เหมือนกัน การสู้ในศึกที่เตรียมพร้อมแล้วทำให้เหลียนจวินรับประกันความปลอดภัยให้กับพวกนายได้จนถึงที่สุด แต่ถ้าต้องเผชิญกับการต่อสู้ที่ไม่ได้เตรียมตัวรับมือก่อนล่วงหน้า อาจพ่ายแพ้ในการโจมตีที่วุ่นวายได้ตลอดเวลา และฉันไม่ต้องการเห็นผลลัพธ์แบบนั้น”

กัวหนึ่งและกัวสองไม่คิดว่าสี่จิ้นจะคิดถึงถ่วงขนาดนี้ พวกเขาเจียบไปอีกครั้ง ในที่สุดกัวหนึ่งก็พูดขึ้นว่า “นายน้อยสี่อ เรื่องพวกนี้นายน้อยตัดสินใจไว้หมดแล้ว...”

“แผนของเขาคือแลกความปลอดภัยชั่วคราวของฉันกับความวุ่นวายที่จะตามมา แล้วหลังจากที่อาการของเขาดีขึ้นแค่เล็กน้อย เขาจะต้องทรมานกับความวุ่นวายนี้และพึ่งพาพวกนายหนักมาก” สี่จิ้นขัดจิ้งหะอีกฝ่าย “ฉันไม่เห็นแก่ตัวขนาดนั้น ฉันตั้งใจแข่งดูพวกนายทุ่มเททุกอย่างเพียงเพื่อความปลอดภัยของฉันในการประชุมครั้งนี้ไม่ได้ และพวกนายลืมไปแล้วหรือว่าการประชุมครั้งนี้ไม่ได้อันตรายตั้งแต่แรก พวกนายกังวลเกินไปและตั้งสมมติฐานเอาเองว่าทั้งสองครั้งจะฉวยโอกาสทำร้ายฉัน แต่นี่เป็นเพียงสมมติฐานเท่านั้น อาจไม่เกิดขึ้นจริงก็ได้”

กัวหนึ่งและกัวสองซังกไป

“อีกอย่าง สองครั้งนั้นไม่มีเหตุผลที่จะตะตองฉันเลย พวกเขาเพิ่งสร้างพันธมิตรขึ้นมาและยังไม่มีควมไว้วางใจกันขนาดนั้น ถ้าฉันทำตัวหยิ่งผยองในที่ประชุมจริงๆ พวกเขาจะฉวยโอกาสนี้ฆ่าฉันหรือ เป้าหมายของการเข้าร่วมประชุมครั้งนี้ของเราไม่ใช่การปกป้องฉัน แต่เป็นการก่อกวนพวกเขาให้มากที่สุด

ต่างหาก หรือก็คือปกปิดสถานการณ์ตอนหนึ่งของเหลียนจวิน เราต้องทำให้พวกเขา
ระวาง ทำให้พวกเขาไม่กล้าโจมตีเมื่อยตั้งแต่ตอนที่พันธมิตรยังไม่เสถียร”

สีหน้าของกัวหนึ่งและกัวสองดูที่มเล็กน้อยอย่างหาได้ยาก ขณะมองมา
ที่สื่อจิ้น

ถูกต้อง สิ่งสำคัญที่สุดในการประชุมครั้งนี้คือการปกปิดสถานการณ์ที่
แท้จริงของเหลียนจวินและก่อกวนพันธมิตรที่เพิ่งตั้งขึ้นใหม่ หากมีวาระมัดระวัง
เรื่องสื่อจิ้นมากเกินไป อาจทำให้คนพวกนั้นสงสัยได้...นายน้อยกังวลว่าจะเกิด
ความวุ่นวาย จึงสั่งให้ให้ความสนใจสื่อจิ้นเป็นหลัก แต่พวกเขาละ ทำให้ไม่ถึง
อยากทำตามแผนเดิมอยู่อีก...

สื่อจิ้นเห็นทั้งสองยังคงเงียบไม่พูดไม่จา จึงอดไม่ได้ที่จะยิ้มออกมาแล้ว
พูดว่า “จริง ๆ ก็ผิดที่ฉันเองแหละ ฉันส่งผลกระทบให้พวกนาย หลังจากที
เหลียนจวินตกอยู่ในอาการโคม่า ฉันเอาแต่คิดถึงผลลัพธ์ต่างๆ ที่แยและเป็นไป
ในแง่ลบที่สุด พวกนายเลยได้รับผลกระทบจากฉัน ทำให้คิดแง่ลบและทำตัว
สงวนท่าที เป็นความผิดฉันเองที่อ่อนแอเกินไป ทำให้พวกนายกังวลอยู่เสมอ
ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับฉัน และตั้งใจทำสิ่งต่างๆ เพื่อปกป้องฉันโดยไม่รู้ตัว”

“ไม่ใช่แบบนั้น...” กัวสองรีบแย้งขึ้นมา แต่เมื่อคิดทบทวนสิ่งที่สื่อจิ้นพูด
ก็พลอยยกมือขึ้นลูบไบหน้า ก่อนจะตอบว่า “ให้ตายสิ ที่ทุกคนเป็นปีศาจกันรึ
ยังไง...” นำชายหน้าชะมัด โชคดีที่สื่อจิ้นรู้ตัวทันเวลา ไม่อย่างนั้น...

“พวกเราขัดแย้งขัดขากันไปเอง” กัวหนึ่งตอบกลับมา เขาชมวดคิ้วโทษ
ตัวเอง แต่ก็รีบตั้งสติก่อนจะถามว่า “งั้นนายน้อยสื่อวางแผนจะทำยังไง”

เมื่อเห็นว่าพวกเขาเข้าใจแล้ว สื่อจิ้นก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจพลางตอบว่า
“พวกนายอาจจะไม่รู้ ว่าในโรงเรียนฉันมีฉายาอย่างหนึ่งว่า ‘คุณชายรถสปอร์ต’
ด้วยนะ”

คุณชายรถสปอร์ต?

กัวหนึ่งและกัวสองสงสัย เปิดปากถามขึ้นมาทันที “หมายความว่ายังไง”

สองวันต่อมา เรือก็แล่นมาถึงบริเวณที่เป็นจุดนัดหมาย และพวกเขาก็ได้ติดต่อกับ
เรือของทางการเรียบร้อยแล้ว สื่อจิ้นสวมเสื้อผ้าแพชชั่นที่ดูอลังการเดินขึ้นเรือ

ทางการไป ตามด้วยกว่าสอง เพียววีจิ่ง และหลิวจิวเจิง

จางจิวหยวนขมวดคิ้วขณะมองชุดแฟชั่นของสื่อจีนที่ประหนึ่งเหมือนกำลังเดินบนแคตวอล์กก็ไม่ปาน ก่อนพูดเสียงแห้งๆ “คุณสื่อให้ความสำคัญกับการประชุมครั้งนี้มากจริง ๆ”

“ผมเป็นตัวแทนของเหลียนจวินก็ต้องให้ความสำคัญมากสิ” สื่อจีนหันเหวนเพชรในมือออกพลาถมองกลับไปกลับมาบนเรือแล้วถามว่า “พลเรือตรี หลิวเจินจวินล่ะ เขาไม่มาช่วยรักษาความสงบเรียบร้อยของปีนี้หรือ”

“พลเรือตรี หลิวยังมาไม่ถึง คราวนี้กองทัพอากาศส่งคนมาสมทบด้วย และพวกเขาจะมาพร้อมกัน” จางจิวหยวนอธิบาย พลาถกวาดสายตามองไปยังด้านหลังของสื่อจีนแล้วถามว่า “แล้วคุณกว่าหนึ่งล่ะ คุณสื่อกับผู้ติดตามจะมาอยู่บนเรือของทางการด้วยใช่ไหม” เขารู้สึกไม่สบายใจเมื่อไม่เห็นกว่าหนึ่ง

สื่อจีนโบกมืออย่างเฉยเมยแล้วพูดว่า “กว่าหนึ่งอายุเยอะแล้ว ทำงานภายใต้ความกดดันสูงไม่ไหว ผมเลยให้เขาพักบนเรือ มันเป็นแค่การประชุมเท่านั้น ผมพาคนมาสองสามคนเท่านั้นที่พอแล้ว” พูดจบ เขาก็บอกให้จางจิวหยวนพาตัวเองไปที่ห้องอย่างรวดเร็วเพื่อพักผ่อน

อายุเยอะแล้ว...จางจิวหยวนหน้าถอดสีทันที ทนไม่ได้กับการพูดจาวางเรื่อยเรื่อยของสื่อจีนในครั้งนี่ จึงออกปากอย่างสุภาพ “สุขภาพของคุณเหลียนเป็นยังไงบ้าง เขาให้ความสำคัญกับการประชุมครั้งนี้มาก เขาต้องหนักใจมากแน่ๆ”

“เหลียนจวินหายดีแล้ว เขาขอให้ผมพาผู้อำนวยการจางไปฉลองที่เกาะหลังการประชุม ถ้าประชุมเสร็จ คุณก็ไปกับผมได้ ผมจะพาคุณไปที่เกาะเพื่อสูกับงู” สื่อจีนเอ่ยขึ้นอย่างกระตือรือร้น

หัวใจของจางจิวหยวนแหลกสลายกลายเป็นขี้เถ้า และอดไม่ได้ที่จะมองไปยังกว่าสอง ซึ่งเป็นคนเก่าแก่ของเมื่อยเพียงคนเดียวในตอนนั้น

กว่าสองมองเขาอย่างช่วยไม่ได้แล้วพูดว่า “นายน้อยจวินรักนายน้อยสื่อมาก”

รักมากก็ไม่ควรปล่อยให้ทำตัวซ่าแบบนี้สิ!

จางจิวหยวนเติมไปด้วยความสิ้นหวัง ไม่คิดว่าเหลียนจวินจะมีวันที่ตกอยู่

ในวังวนความรักกับเขาด้วย

หลังจากขึ้นเรือแล้ว ลี้อจิ้นก็เข้านอนเหมือนปกติและตื่นขึ้นเองตามธรรมชาติ เมื่อตื่นและหาอะไรกินแล้ว เขาก็เริ่มเรียกหาว่าสองกับคนอื่นๆ เพื่อขอให้เล่นไพ่นกกระจอกด้วย เปลี่ยนเรือประชุมของทางการเป็นปอนไพ่นกกระจอกเสียอย่างนั้น เมื่อจางจ้วหยวนเห็นก็รู้สึกเจ็บปวดหัวใจอย่างหนัก

เขาเคยพยายามติดต่อเหลียนจวินไปครั้งหนึ่ง อยากให้เหลียนจวินจัดการให้ลือจิ้นทำตัวเป็นรองหัวหน้าที่ดี แต่ผลก็คือ พอเขาโทรออก สายนั้นก็กลับถูกโอนมาที่มือถือของลือจิ้นแทน ลือจิ้นพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยือกกว่า “ผู้อำนวยการจางคิดจะฟ้องฉันหรือ ระวังเถอะว่าผมจะจับคุณโกนหัวให้เกลี้ยงเลย!”

จางจ้วหยวนทำได้แค่วางสายอย่างสิ้นหวัง เมื่อมองไปที่ลือจิ้นเขาก็รู้สึกปวดหัวและหวาดกลัวในคราวเดียวกัน มีคนแบบนี้อยู่ด้วยในการประชุมทำให้รู้สึกน่ากลัวอย่างไรชอบกล

สองวันผ่านไปเช่นนี้ ขณะที่จางจ้วหยวนอดสงสัยไม่ได้ว่าลือจิ้นก่อกรรมฆ่าเหลียนจวินไปแล้วก่อนจะเข้าควบคุมเมื่อย กว่าสองก็แอบมาหาเขาและช่วยเขาติดต่อกับเหลียนจวิน

“ไม่เป็นไรหรอก ลือจิ้นมีความคิดและรู้ชอบเขตดี ปล่อยเขาทำไปเถอะ” เหลียนจวินพูดจากปลายสาย น้ำเสียงของเขามั่นคงและจริงจัง

จางจ้วหยวนจิตใจห่อเหี่ยวยิ่งกว่าเดิม อดไม่ได้ที่จะบ่นว่า “หลังจากขึ้นเรือมา เขาก็เล่นไพ่นกกระจอกทุกวัน กินแล้วก็นอน ตื่นนอนมาก็กิน เรียกคุยเรื่องสำคัญเกี่ยวกับการประชุมก็ไม่มา ให้ประชุมก็ไม่มา แบบนี้เรียกว่ารู้ชอบเขตฉันหรือ คนจากองค์กรอื่นกำลังจะมาในเร็ว ๆ นี้ ถ้าเขายังทำตัวแบบนี้ การประชุมครั้งนี้...”

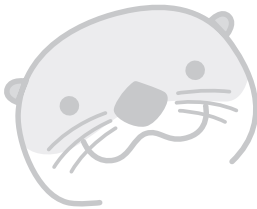
“การประชุมครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ปล่อยให้เล่นไปเถอะ พันธมิตรทั้งสี่ตั้งขึ้นเรียบร้อยแล้ว ทุกคนจะเริ่มสู้หลังการประชุมจบลง ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องกังวลอะไรมากมาย” เหลียนจวินขัดจังหวะอีกฝ่ายและไม่ลืมบอกอีกว่า “รบกวนผู้อำนวยการใส่ใจลือจิ้นมากขึ้นหน่อย ถ้าเขามีเรื่องกับผู้นำขององค์กรอื่น ช่วยปกป้องเขาด้วยนะ” พูดเสร็จก็วางสายโดยอ้างว่าไม่ค่อยสบายตัว

จางจ้าวหยวนตกตะลึง เขาไม่อยากจะเชื่อ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ทำได้แต่ทรุดตัวลง พูดว่า “เพราะจะเริ่มปะทะแล้วเลยปล่อยไปนั่นหรือ นายสุภาพไม่ดีจริงหรือ นายคงไม่ได้ตั้งใจส่งสื่อจีนมาเพื่อเล่นสนุกหรือก๊ี้ไหม!”

กว่าสองมองอีกฝ่ายอย่างเห็นอกเห็นใจ ตบไหล่เขาและถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายโลก “บอกแล้วไงว่านายน้อยจวินรักสื่อจีนมาก...เฮ้อ วางใจเถอะ ยังไงซะ นี่ก็เป็นการประชุมครั้งสุดท้ายแล้ว ไม่เป็นไรหรอก”

เป็นสิ! ช่วยจริงจังกันสักหน่อยได้ไหม!

จางจ้าวหยวนแทบระเบิด เขาโมโหเสียจนอยากจับคนของเมี่ยมาเขย่าตัวดูว่ามีน้ำอยู่ในหัวของพวกเขาแทนสมองรีเปล่า!

กดลองอ่าน